

[Pürschel.]

bavelse dertil —, at det var Udtryk for en Hævn fra Ægtefællens Side, maa jeg saa spørge den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, om det er deres Opfattelse, at Straffeloven overalt, hvor den gør Tiltale betinget af en Begæring fra den forurettede, derved gør sig til Tjener for et Hævnmotiv. Er dette Opfattelsen? Ellers maa jeg bede særlig motiveret, hvorfor det i dette Tilfælde skulde være et Hævnmotiv mere end i andre Tilfælde; det vil jeg afvente med megen Interesse.

Med Hensyn til Straffen for Homoseksualitet sagde det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at de unge Personer var værnede ved Bestemmelserne i øvrigt i dette Kapitel. Det er rigtigt, og det er sagt af mig allerede, at for saa vidt de er under den Alder 18 Aar, er de værnet; men der er jo ogsaa unge Personer over denne Alder, som kan ledes ind paa denne Bane, og det er derfor ikke rigtigt — jeg tror, det var den højtærede Minister, der sagde det —, at det alene gælder om at bekæmpe den erhvervsmæssige Homoseksualitet. Nej, jeg anser overhovedet Homoseksualiteten for at være en saadan Kræftskade, at jeg lægger den allerstørste Vægt paa, at den ikke breder sig fra de af Naturen dertil anlagte Individuer til andre, og at der paa dette Omraade er en Smittefare, anser jeg for fuldkommen givet.

Med Hensyn til Dødsstraffen eller rettere sagt med Hensyn til den Straf, der skulde træde i Stedet for, gjorde det ærede Medlem Hr. Vagn Bro den Bemærkning, at han ønskede, at man skulde have en Straf paa Livstid, for hvilken der ingen Benaadningsmulighed var. Dertil vil jeg sige, at dette er jeg bestemt Modstander af. Det staar i flagrant Strid med de Erfaringer, som man Gang paa Gang har gjort indenfor Fængselsvæsenet, og man vilde i visse Tilfælde føle det som en Ulykke ikke at kunne benaade en Mand, der i sin Ungdom maaske har begaaet en endog meget oprørende Forbrydelse, naar man er naaet til den Overbevisning, at gennem en lang Strafafsoning er denne Mands Karakter fuldkommen ændret.

Til det ærede Medlem Hr. Elmquist skal jeg indskrænke mig til at sige, at det, jeg fik ud af hans Tale, var dette, at han bekræftede, at det ikke var muligt med Tal at godtgøre Paastanden om, at Dødsstraffens Afskaffelse bevirkede en Vækst i Antallet af grove Forbrydelser. Dette er altsaa erkendt her i Tinget af den, der har gjort sig

til Hovedtaleren til Fordel for Dødsstraffens Bevarelse. Det øvrige bliver saa mere eller mindre Følelsspørgsmaal, og det skal jeg ikke indlade mig paa at diskutere.

Med Hensyn til den Frygt, man har for, at der skulde kunne begaaes Fejltagelser, skal jeg henvise til, hvad jeg sagde ved første Behandling, at det efter min Mening vil være muligt at sikre sig, hvis man træffer den Bestemmelse i Loven, at en Dødsstraf kun maa eksekveres, hvor der foreligger Tilstaaelse i Forbindelse med bestyrkende Omstændigheder; i saa Fald vilde man være sikret mod Fejltagelser. Men derved vilde jo ogsaa Antallet af Dødsstraffe blive meget stærkt begrænset, og man vilde ikke naa at ramme de Folk, der virkelig var bange for Dødsstraf, idet de saa vilde undlade at tilstaa.

Med Hensyn til Ærefornærmelser skal jeg kun ganske kort sige, at man har ogsaa ældre Erfaringer for, at et Sandhedsbevis er blevet til en Skærpsild for den fornærmede, og at man fra Sverige har ganske tilsvarende Erfaringer, saa jeg tror ikke, det er noget helt Skræmmebillede, og jeg er ikke helt sikker paa, at det vil være muligt for Domstolene altid at undgaa, at et saadant Sandhedsbevis bliver til en Skærpsild for den fornærmede, navnlig i de Tilfælde, hvor der er en lille Gnist, som giver Røgen, og det er dette, som bevirker, at man udsættes for et Angreb, der gaar ud over alle rimelige Grænser, altsaa hvor en Mand paa Grund af et maaske ikke helt tilladeligt Forhold udsættes for en meget grov Sigtelse, og hvor selve det, at man faar rørt ved det Forhold, der ligger bagved, er ham i den Grad pinligt, at han siger: jeg tør ikke. I den Slags Tilfælde, altsaa de ikke helt uberettigede Angreb med Hensyn til et eller andet, som vedrører Privatlivet — det er jo navnlig det, der tænkes paa —, tror jeg, at en Bestemmelse som den foreslaaede vil have sin Værdi.

Med Hensyn til Forslaget om Straf for Barnemord sagde det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at det var en ikke ringe Udvidelse, idet man tidligere havde haft Bestemmelsen saaledes, at den kun ramte Moderen udenfor Ægteskab, og dernæst var det betinget af uforsvarlig Omgang, at Barnes findes at være dødt. Dette, at Barnet findes at være dødt, vil i Praksis sige, at det ikke findes at være levende; det er jo det, der ligger bagved det. Det er jo rigtigt, at man udvider det til ogsaa at omfatte Moderen i Ægteskabet, men det er gjort netop som en Imødekommen af den skarpe Kritik, man har rettet mod, at man